ఈ వారం కథ

సంఘటన

-సూరేపల్లి విజయ

కొన్ని సంఘటనలు జీవనగతిని మారుస్తాయి. మరికొన్ని సంఘటనలు జీవితాన్ని ఏమారుస్తాయి. ఇంకొన్ని సంఘటనలు జీవితాన్ని ప్రభావితం చేస్తాయి.

సంఘటన గొప్పదే... మంచివైపు మరల్చేదైతే...

★ ★ ★

అతను నడుస్తున్నాడు. అలా అనడం కంటే ఓ జీవచ్ఛవం కదులుతోంది అనడం సమంజసంగా ఉంటుంది. అతని మొహంలో నీరసం తప్ప నవరసాల్లో ఏ రసమూ తొణికిస లాడ్డంలేదు. ఆకలి అనే పదం గూర్చి కూడా మర్చిపోయి చాలా రోజులైనట్టుంది. మొహమంతా మన దేశ ఆర్థిక పరిస్థితిలా పీక్కుపోయి ఉంది. శరీరంలో ఏ భాగమూ అతనికి సహకరిస్తున్నట్టు లేదు. భారంగా అడుగులేస్తున్నాడు.

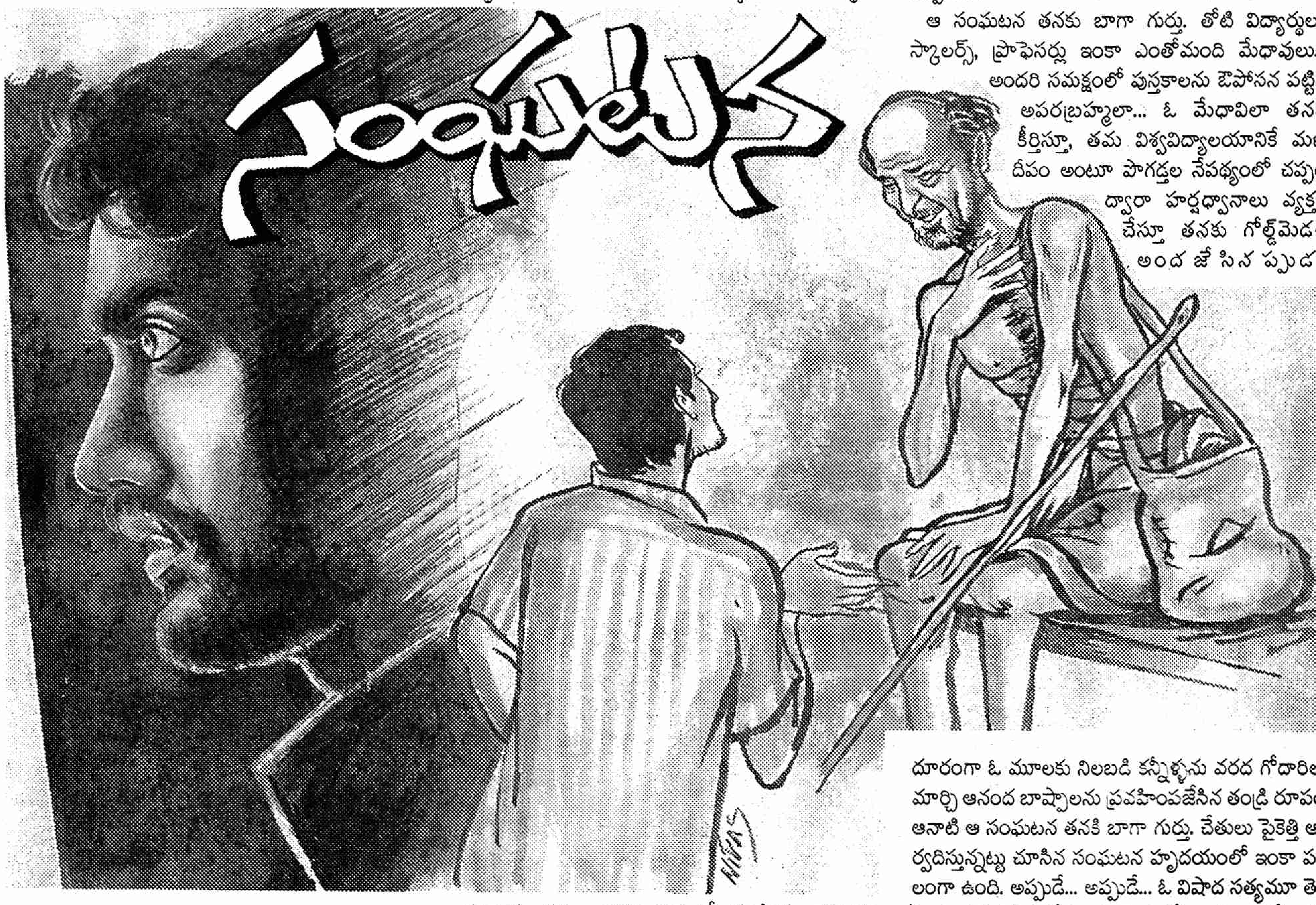

అతని కళ్ళ ముందు నిర్మానుష్యమైన రోడ్డు కనిపించలేదు. నిర్మానుష్యంగా మారిన తన జీవితం కనిపిస్తోంది.

ఆకాశానికి... భూమికి మధ్య చీకటి పరదా వేలాడుతోంది. దూరంగా క్లాక్‌టవర్ పన్నెండు గంటలను వినిపించింది. అర్ధరాత్రి అతని ఆలోచల్లానే, ప్రపంచమూ నిద్రాణస్థితిలో ఉంది.

పదేళ్ళ క్రితం విశ్వ విజ్ఞానాన్ని, తన స్వంతం చేసుకొని, వందలాది మేధావుల ముందు పట్టా అందుకున్న పోస్టుగ్రాడ్యుయేట్ అని ఎవరూ గుర్తించలేరు.

పేదరికం అతని రూపురేఖలను మార్చేస్తే, ఆకలి అతడ్ని క్షణం క్షణం అణువణువు దహించి వేసి, నిస్సహాయుడిగా, నిర్వీర్యుడిగా మార్చింది. ఆకలి కన్నా భయంకరమైనది మరొకటి ఉందా?

అతని కనుల ముందు ఒకే సంఘటన సాక్షాత్కరిస్తోంది.

★ ★ ★

స్కూలుకెళ్ళే వయసులో స్కూలుకి వెళ్ళనని మారాం చేస్తుంటే, 'బడికి వెళ్ళక నాలా మట్టి పిసుకుతావా చెప్పరా నాన్నా?' అంటూ తనని ఒళ్ళో కూచోబెట్టుకొని కంట తడిపెట్టిన తండ్రి గుర్తుకొచ్చాడు. ఆ సంఘటన గుర్తుకొచ్చింది.

పసివాడైన తన మనసులో ఆ సంఘటన బలంగా ముద్రించుకు పోయింది. తనకు జన్మనిచ్చిన తండ్రి... తను చదువుకోవాలనీ... పెద్దపెద్ద ఉద్యోగాలు చేయాలనీ ఆశపడుతున్నాడు. తనకు జన్మనిచ్చి తల్లి, తను కన్నుతెరిచిన మరుక్షణమే, కన్ను మూసింది. అయినా తన కోసం మరో పెళ్ళి చేసుకోకుండా వున్న తండ్రి ప్రేమ గుర్తుకొచ్చింది. అందుకే అందరి పిల్లల్లా అల్లరి చేయకుండా... నానాయాగీ చేయకుండా బుద్ధిగా పలక బలపంతో తను బడికెళ్ళాడు. ఎంత బుద్ధిగా చదివాడు తను... తనని బెత్తంతో మాస్టారు ఎప్పుడూ దండించలేదు. పైగా తన తండ్రి కనిపించినప్పుడు 'మీ వాడు ఏమో అనుకున్నా... బహు బుద్ధిమంతుడు సుమా' అంటూ తండ్రితో చెబుతుంటే, తండ్రి కళ్ళలో ఆనందబాష్పాలు కనిపించేవి. ఆ సంఘటన బాగా గుర్తుంది.

అలా స్కూలు చదువు అయిపోయి, కాలేజి చదువుకు వచ్చాడు. పెంకుటిల్లు గుడిసెగా మారింది. స్కూలు చదువుకు పెంకుటిల్లు కరిగిపోయి గుడిసె అయింది. తను ఆ సంఘటన తలచుకొని ఎంత బాధపడ్డాడు. 'వద్దు నాన్నా... నేనిక ఏ ఉద్యోగమో చూసుకుంటాను' అని తండ్రి దగ్గర ఏడ్చేస్తే 'అదేంట్రా కన్నా... ఇంకా గుడిసె ఉంది. నాలుగెకరాల మాగాణి ఉంది' అన్నాడు కన్నీళ్ళతో మెరుస్తున్న కళ్ళతో.

ఇంటర్ పూర్తయింది. నాలుగెకరాల మాగాణి హారతి కర్పూరంలా కరిగిపోయింది. గుడిసె పేదరికానికి సాక్ష్యంగా మిగిలిపోయింది. 'ఇంక విశ్వవిద్యాలయ చదువులొద్దు' అని తను మొరాయిస్తే తండ్రి ససేమిరా కుదరదన్న సంఘటన గుర్తుకొచ్చింది.

తన తల మీద చెయ్యేసి 'ఒరేయ్... నువ్వు పెద్ద సదువు సదవాలి. మనూళ్ళో నీ అంత పెద్ద చదువు సదివినాడు లేడనుకోవాలి... పెద్ద ఉద్యోగం చేయాలా' అన్నాడు.

ఇంకా అమ్మడానికి ఏమున్నాయని తను అడిగితే 'నా ఒంట్లో రక్తం ఉందిరా నాన్నా...' అన్నాడు. నిజంగా తనకు ఏడుపు వచ్చింది. ఆ సంఘటన తనను కదిలించింది. తండ్రి బలమైన కోరిక అర్థమైంది. అందుకే తండ్రి బాధను చూస్తూ కూడా... తను పిజి కంప్లీట్ చేశాడు. తనకు గోల్డ్‌మెడల్ వచ్చినప్పుడు...

ఆ సంఘటన తనకు బాగా గుర్తు. తోటి విద్యార్థులు, స్కాలర్స్, ప్రొఫెసర్లు ఇంకా ఎంతోమంది మేధావులు... అందరి సమక్షంలో పుస్తకాలను ఔపోసన పట్టిన అపరబ్రహ్మలా... ఓ మేధావిలా తనని కీర్తిస్తూ, తమ విశ్వవిద్యాలయానికే మణిదీపం అంటూ పొగడ్తల నేపథ్యంలో చప్పట్ల ద్వారా హర్షధ్వానాలు వ్యక్తం చేస్తూ తనకు గోల్డ్‌మెడల్ అంద జేసినప్పుడు దూరంగా ఓ మూలకు నిలబడి కన్నీళ్ళను వరద గోదారిలా మార్చి ఆనంద బాష్పాలను ప్రవహింపజేసిన తండ్రి రూపం. ఆనాటి ఆ సంఘటన తనకి బాగా గుర్తు. చేతులు పైకెత్తి ఆశీర్వదిస్తున్నట్టు చూసిన సంఘటన హృదయంలో ఇంకా పదిలంగా ఉంది. అప్పుడే... అప్పుడే... ఓ విషాద సత్యమూ తెలిసింది. తన చదువు కోసం తండ్రి రక్తాన్నే కాదు... ఆరోగ్యాన్నీ ధారపోశాడని... క్షయవ్యాధి అతని అణువణువునా తినేస్తున్నా తన చదువుకు ఆటంకం కలగొద్దని... తన మనసులోనే దాచుకున్నాడని...

తను కంగారుపడి డాక్టర్ దగ్గరికి తీసుకెళ్తే... డాక్టర్ అడిగిన ఫీజు కోసం తన మేధస్సుకు గుర్తుగా ఇచ్చిన గోల్డ్ మెడల్‌ని అమ్మకానికి పెట్టినప్పుడు ఇది బంగారం పూత మాత్రమే అని షాపతను చెప్పినపుడు... తను వెక్కివెక్కి ఏడ్చిన సంఘటన గుర్తుకొచ్చింది. ఇరవయ్యేళ్ళ తన తపస్సుకు మేధస్సుకు గుర్తింపుగా ఇచ్చిన ఈ గోల్డ్ మెడల్ తన తండ్రి ప్రాణాన్ని కూడా బతికించలేక పోయింది. పదివేల పాటి విలువ కూడా చేయలేకపోయిన ఈ గోల్డ్‌మెడల్... తన చదువు కోసం తన తండ్రి సర్వస్వాన్నీ బలి తీసుకుంది.

తండ్రి చ...ని... పోయాడు...

తన అసమర్థతవల్లే చనిపోయాడు.

ఇది జరిగిన తర్వాత...

ఈ పదేళ్ళలో... ఎన్ని అనుభవాలు... ఎన్ని చేదు జ్ఞాపకాలు...

విశ్వ
విద్యాలయ ప్రపంచం నుంచి విశ్వ ప్రపంచంలోకి వచ్చాక, అసలు ప్రపచం అంటే ఏమిటో తెలిసింది తనకు.

అనుభవం కావాలని ఒకరు... ఎవరో ఒకరు అవకాశం ఇస్తే తప్ప అనుభవం ఎలా వస్తుంది?

మీలాంటి మేధావికి తగ్గ ఉద్యోగాలు లేవని మరొకరు... తన మేధస్సే తన భుక్తికి అవరోధమా?

చిన్న చదువు చదివానని చెబితే చిన్నచూపు... ఏమిటీ ప్రపంచం? ఇంత చదువు చదివి, ఈ ప్రపంచంలోని విజ్ఞానాన్ని తన మెదడులో నిక్షిప్తం చేసుకొని తను ముష్టెత్తుకోవాలా? ఆకలి బాధతో అనుక్షణం చచ్చిపోవాలా...

యస్... తను చచ్చిపోవాలి.

తన సమస్యకు చావే పరిష్కారం.

త... ను... చచ్చిపోవాలి...

★ ★ ★

అదిగో ఆ నిర్ణయంతోనే అతను టాంక్‌బండ్ దగ్గరికి వచ్చాడు. తనకు ఎదురైన ప్రతి సంఘటన, తను చనిపోవడానికి అనుకూలంగా ఉంది.

ప్రతీ సంఘటన అతను నిర్వీర్యుడ్ని చేస్తూ వచ్చింది.

అందుకే అతను చావాలన్న స్థిర నిర్ణయానికి వచ్చాడు. టాంక్‌బండ్ మీద నిర్మానుష్యంగా ఉంది. ఎందరెందరో తనని ఆశ్రయించి తనలో కలిసి చనిపోవడం గుర్తుకొచ్చి కాబోలు, టాంక్‌బండ్ ఓ విషాదపు నవ్వు నవ్వింది. చలి వణికిస్తోంది. డిసెంబర్ నెల జన సంచారం లేని ఆ టాంక్‌బండ్ నిరాశావాదుల పాలిటి వధ్యస్థలిగా ఉంది.

అతను కళ్ళు మూసుకున్నాడు. భగవంతుడా! ఇంత విజ్ఞానాన్ని నాకిచ్చి భుక్తికోసం పనికిరాని వాడిగా మార్చావా తండ్రీ... మళ్ళీ జన్మలో మనిషిగా పుట్టించకు... పుట్టించినా నిరుద్యోగిగా పుట్టించొద్దని దేవుడ్ని వేడుకున్నాడు.

సరిగ్గా అప్పుడు ఏదో శబ్దం... అటువైపు దృష్టిని సారించాడు. ఓ ముసలివాడు వయసు ఎనభై దాటి ఉంటుంది. అందులోనూ అంధుడు. కర్రను నేలకు తాటిస్తూ నడుస్తున్నాడు. అతని ఒంటి మీద పంచె తప్ప ఏ ఆచ్ఛాదనా లేదు. చలికి వణుకుతూనే నడుస్తున్నాడు. అడుగులు తడబడటం లేదు. ఒక్క క్షణం ఆశ్చర్యం వేసింది. అతను దగ్గరికి వచ్చేశాడు. ఒక్క క్షణం... తన ఆత్మహత్యా ప్రయత్నాన్ని విరమించుకున్నాడు. ఆ అంధుడు చేతులతో తడుముతూ ఓ సిమెంట్ బెంచీ మీద కూచున్నాడు. భుజానికి వున్న జోలె విప్పాడు. అందులో నుంచి చిన్న సత్తుపళ్ళెం తీశాడు. అందులో బ్రెడ్ ముక్క ఉంది. అతని నోట్లో లాలాజలం ఊరింది. మెల్లగా దిగాడు.

'ఎవరూ... ఎవరది?' ఆ అంధుడు అడుగుతున్నాడు.

'నేను' ఏమనాలో తోచక అన్నాడు అతను.

'ఇంత రాత్రివేళ ఇక్కడ... కొంపదీసి చావాలనిగాని నిర్ణయించుకున్నావా బాబూ?' అడిగాడు.

అతను మాట్లాడలేదు.

'ఆకలేస్తుందా?' తన ఆకలిని చదివినట్టు బ్రెడ్‌ముక్క సగంగా విరిచి అందిస్తూ అడిగాడు.

ఒక్క క్షణం మనసు ఎదురుతిరిగింది. ఆ మరుక్షణం ఆకలి ఆ మనసును చంపేసింది. బ్రెడ్‌ముక్క అందుకున్నాడు.

'అప్పుల బాధా బాబు' అంధుడు అడిగాడు.

అతను బదులివ్వలేదు.

'ఉద్యోగం దొరకలేదని చావాలనుకున్నావా?' అంధుడు మళ్ళీ అడిగాడు.

అతను మళ్ళీ మాట్లాడలేదు.

'సర్లే బాబు... ఏదో ఒకటి... ఇంత రాత్రివేళ ఇక్కడికి చావడానికి తప్ప రారు' అన్నాడు తనలో తనే గొణుక్కుంటున్నట్టు.

'మరి నువ్వు?' అడిగాడు అతను.

అంధుడు నవ్వాడు.

'నాకు చావాలని లేదు బాబు... దేవుడిచ్చిన ఈ జీవితం నిండుగా అనుభవించి ఆ దేవుడు పిలిచినప్పుడే వెళ్ళాలని ఉంది.'

ఉలిక్కిపడ్డాడు అతను. కాటికి కాళ్ళు చాపుకున్న ముసలి అందులోనూ అంధుడు.

'నీకెవరైనా ఉన్నారా?' అడిగాడతను.

'ఉద్యోగం చేస్తున్న ఇద్దరు కొడుకులున్నారు. ఓ కొడుకు నన్ను పోషించడం డబ్బు దండగ అని, నన్ను వదిలించుకుంటే మరో కొడుకు కోడలి నోటికి జడిసి నన్ను వదిలించుకున్నాడు. కూతురేమో తనకేమీ చేయలేదన్న కోపంతో నన్ను తరిమేసింది. వాళ్ళ ప్రేమను చూడలేక నా ముసల్ది జబ్బుపడి చచ్చిపోయింది.నాదిమొండిప్రాణం...అందుకేబతుకుతున్నాను.'

'నా కోసం నేను బతుకుతున్నది ఇప్పుడే బాబూ... చిన్నప్పుడు నా తండ్రి కోసం, పెద్దయ్యాక నా పెళ్ళాం కోసం ఆ తర్వాత నా పిల్ల కోసం బతికాను. వాళ్ళని బతికించడం కోసం చస్తూ బతికాను. ఇప్పుడు అందరూ దూరమయ్యారు. పుట్టేప్పుడు ఎలా ఒంటరిగా వచ్చానో, ఇప్పుడూ అలా ఒంటరిగా ఉన్నాను. నా కోసం ఇప్పుడు బతకాలి. చనిపోయాక మనం ఏమవుతామో తెలీదు. కానీ బతికున్నప్పుడు మాత్రం మనం మనుషుల్లా బతకాలి.

'కొడుకులు కాదన్నా కట్టుకున్న భార్య లేకపోయినా కన్న కూతురు ఆదరించకపోయినా ఈ వయసులో అంధుడవైన నువ్వు ఎలా బతగ్గలుగుతున్నావ్. జీవితం మీద విరక్తి కలగదంలేదా?'

ఆ అంధుడు నవ్వాడు. ఆ నవ్వులో లోకజ్ఞానం ఓ కఠోర సత్యం నృత్యం చేస్తోంది. 'నా కోసం నేను బతుకుతున్నది ఇప్పుడే బాబూ... చిన్నప్పుడు నా తండ్రి కోసం, పెద్దయ్యాక నా పెళ్ళాం కోసం ఆ తర్వాత నా పిల్ల కోసం బతికాను. వాళ్ళని బతికించడం కోసం చస్తూ బతికాను. ఇప్పుడు అందరూ దూరమయ్యారు. పుట్టేప్పుడు ఎలా ఒంటరిగా వచ్చానో, ఇప్పుడూ అలా ఒంటరిగా ఉన్నాను. నా కోసం ఇప్పుడు బతకాలి. చనిపోయాక మనం ఏమవుతామో తెలీదు. కానీ బతికున్నప్పుడు మాత్రం మనం మనుషుల్లా బతకాలి. బలవంతంగా ప్రాణం తీసుకోవడం వివేకం కాదు.

అతను ఏ విశ్వవిద్యాలయంలోనూ చదువుకోలేదు. విశ్వ ప్రపంచాన్ని చదువుకున్నాడు.

'ఎలా... ఎలా బతుకుతావ్ తాతా... ఇంత పెద్ద చదువు చదివిన నేనే' అతనిలో నేను అనే అహం బయటికొచ్చింది.

ఆ అంధుడు నవ్వాడు. 'బతకాలంటే చదువే వుండాలా? రిక్షా లాగి బతకొచ్చు. చెమటోడ్చి బతకొచ్చు. హోటల్‌లో కప్పులు కడిగి బతకొచ్చు. మనం చేస్తున్న పని తప్పు కానప్పుడు, నామోషీగా భావించనప్పుడు ఏదైనా చేసి బతకొచ్చు. నేను ఉదయం స్టేషన్ దగ్గర బూట్‌పాలిష్ చేస్తాను. ఓ రోజున కొడుక్కే చేశాను. నేను గుర్తుపట్టాను. నా కొడుకు పాదాల స్పర్శని బట్టి. కానీ, నా కొడుకు నన్ను గుర్తుపట్టి కూడా నేను గుడ్డివాడ్ని కదా... గుర్తుపట్టలేదేమో అనుకున్నాడు. అది లోకం తీరు. మధ్యాహ్నం అయ్యర్ హోటల్‌లో కప్పులు కడుగుతాను. రాత్రిపూట స్టేషన్ క్యాంటీన్‌లో బల్లలు తుడుస్తాను. అర్ధరాత్రి వేళ... ఇలా ఇక్కడికి వచ్చి... అదిగో దూరంగా ఓ పెద్ద గొట్టం ఉంది చూడు... అందులో తలదాచుకుంటాను. అక్కడికి చిన్నచిన్న కుర్రాళ్ళు... తల్లిదండ్రులు లేని అనాధలూ వస్తారు. నా సంపాదనలో సగం వాళ్ళకు బ్రెడ్, రొట్టెలు ఇవ్వడానికి ఉపయోగిస్తాను. ఇది నా బతుకు పోరు. చచ్చేవరకు పోరాటం చేస్తాను. ఆ దేవుడు పిలిచినపుడు వెళ్తాను. జీవితాన్ని ఇచ్చినందుకు దాన్ని సార్థకం చేసుకోవాలిగా బాబూ...'

అతను ప్రపంచాన్ని చదివినట్టుగా అనర్గళంగా చెబుతున్నాడు.

ఎవరో ఛర్నాకోలాతో కొట్టినట్టు ఉలిక్కిపడ్డాడు. మరణశయ్యకు సమీపంలో వున్న వృద్ధుడు, ప్రపంచాన్ని చూడలేని అంధుడు, కన్నవాళ్ళ ప్రేమకు, కట్టుకున్న దానికి దూరమైన నిస్సహాయుడు... బతుకుతూ బతకడం కోసం పోరాడుతూ ఇతరులకు సాయం చేస్తూ బతుకుతున్నాడు. తను ఇంత చదువు చదివి... వయసులో వుండి... నిరాశగా చావాలనుకున్నాడు. అతని జ్ఞాననేత్రాలు తెరుచుకున్నాయి.

'నేను' అనే అహం కరిగిపోయింది. చావడం జీవితానికి పరిష్కారం కాదు. బతికి సాధించాలి. చావడానికి మార్గం... చావడం ఒకటే.

కాని బతకడానికి మార్గాలు... ఆ బతకడంలో వున్న అనుభూతులు చాలా... తన కళ్ళకు ఓ ఆదర్శమూర్తిగా... ఓ జ్ఞానయోగిలా కనిపించాడా అంధ వృద్ధుడు.

'తాతా... నన్ను చావు నుంచి బతుకు మార్గంలోకి పయనించేలా చేశావు. ఈ సంఘటన నాలో ఆత్మవిశ్వాసాన్ని, పెంచి 'అహం' పొరలను నాశనం చేసింది. ఈ రోజే కొత్త జీవితాన్ని ప్రారంభిస్తాను. నిర్వీర్యాన్ని తరిమికొడతాను. నిస్పృహకు దూరంగా ఉంటాను' అంటూ అంధుడి చేతిలో వున్న కర్రను నీళ్ళలోకి విసిరి 'నేనే నీకు ఊతమవుతా తాతా... ఎవరూ లేని నాకు నువ్వే దేవుడిచ్చిన తండ్రివి... రేపటి నా కొత్త జీవితానికి, ఈ సంఘటనే స్ఫూర్తి.'

అతను ముందుకు కదులుతుంటే కొండంత ఆత్మవిశ్వాసంగా అతని వెనకే వృద్ధుడు అతని చేయి పట్టుకుని ముందుకు సాగుతున్నాడు.

అక్కడ అర్ధరాత్రే సూర్యోదయమైనట్టుంది.

★